Р Е Ш Е Н И Е
№ 44038

гр. София, 10.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 75 състав,** в публично заседание на 02.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9415** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. А. А. с постоянен адрес в [населено място], [жк], кв. Б., [жилищен адрес]05, срещу Заповед № 26-4332-002358 от 11.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която е приложена принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Жалбоподателката счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена при неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК. Отрича виновността си, като твърди, че автомобилът е управляван от нейния пълнолетен син и не е знаела, нито е дала е дала съгласие за използването му. По тази съображения счита, че ПАМ е необоснована и не съответства на целта на закона. Претендира отмяна на административния акт и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, в писмени бележки от юрк. М., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 08.05.2026 г. срещу С. А. И., като водач на лек автомобил „О. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , е съставен АУАН № 4724202 за допуснати нарушения на чл. 20, ал. 2, чл. 150, чл. 174, ал. 3, пр. 2 и

чл. 100, ал. 1, т. 2 ЗДвП. Констатирано е, че същият управлява превозното средство в [населено място], по [улица]с посока на движение бул. „Цар Б. III“, като на кръговото движение на площад „Знаме на мира“ поради движение с несъобразена скорост за завърта и реализира ПТП в дърво. От извършената проверка е установено, че водачът не притежава СУМПС. Категорично отказва да бъде тестван за употреба на наркотични вещества. С АУАН е иззети 2 броя регистрационни табели с номера С..

Въз основа на описаните в АУАН обстоятелства е издадена процесната ЗППАМ № 26-4332-002423 от 14.05.2026 г., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП е прекратена регистрацията на автомобила. Като адресат на принудителната административна мярка е посочен собственикът на МПС - жалбоподателката С. А. А., за която е посочено, че е допуснала МПС да бъде управлявано от неправоспособен водач.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 АПК от активнолегитимирано лице с правен интерес, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което е процесуално допустима, а разгледана по същество – неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Според чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Предвид посочената правна регламентация и приложените към административната преписка Заповед № 812з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-12086 от 10.10.2025 г. и Заповед № 513з-9568 на директора на СДВР, съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и териториално компетентен административен орган.

ЗППАМ е издадена в предписаната от закона писмена форма и съдържа изискуемите съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК фактически и правни основания за нейното издаване. В нея подробно и коректно са посочени релевантните факти и обстоятелства, обосноваващи възприетото от органа наличие на материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон, като не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалноправните разпоредби и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 4 АПК. Предвид установеното с акта нарушение на чл. 150а от ЗДвП, правилно административният орган е приел, че са налице предпоставките по чл. 171, т. 2а, б. "а" за издаване на заповед за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС. С нормата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП е предвидено налагането на принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от

него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.
Процесната ЗППАМ е издадена в последната хипотеза, при което е достатъчно да се установи управление на МПС от неправоспособно лице, независимо, че автомобилът е собственост на друго лице. Разпоредба на чл. 171, т. 2а, б. "а" не поставя други изисквания за прилагане на мярката, включително предоставяне от страна на собственика, респективно знание от негова страна, че водачът е неправоспособен. Ето защо развитите в жалбата доводи за невиновността на жалбоподателката са неоснователни.
По делото не се оспорва, че процесното МПС „О. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на С. А. А.. Не се оспорва и това, че на посочената в АУАН дата – 08.05.2026 г., автомобилът е управляван от С. А. И., който не притежава СУМПС. Както се посочи без значение е при какви обстоятелства автомобилът е предоставен на неправоспособния водач. Следователно са изпълнение материалните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС спрямо собственика. Принудителната мярка има превантивна цел, поради което не се издирва вината на собственика на автомобила, а се вземат мерки да не може да се извършват други подобни нарушения с превозното средство за определен период от време. В случая не се ограничава и правото на собственост на жалбоподателката, доколкото се касае за временна мярка, която цели да се осигури безопасността на движението по пътищата.
По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.
Съобразно изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК в полза на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро, определен на основание чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК Административен съд София-град, III отделение, 75 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. А. срещу Заповед № 26-4332-002358 от 11.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.
ОСЪЖДА С. А. А. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100,00 /сто/ евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: